

[Statsministeren.]

Nationers fredsaktioner og i regeringens beslutning om i henhold til denne bemyndigelse at imødekomme FNs anmodning om et dansk bidrag til FNs Cypernaktion. For blot 25 år siden ville det have været en fantastisk og utrolig tanke, at danske tropper skulle deltage i internationale fredsaktioner i det mellemste østen, i Congo og på Cypern. Nu indgår det i vor forestillingsverden og i vore overvejelser, at begivenheder i fjerne dele af verden kan blive afgørende også for vor skæbne, at freden er udelelig, og at dette pålægger os et ansvar.

Siden den finske præsident, Kekkonen, i foråret 1963 fremsatte den tanke, at de nordiske lande gennem afgivelse af gensidige erklæringer skulle proklamere Norden som en kernevåbenfri zone, har dette spørgsmål været genstand for omtale i de nordiske lande. Som bekendt har forslaget ikke vundet genklang hverken i Danmark, Norge eller Sverige. Fra dansk side blev det som umiddelbar reaktion på forslaget understreget, at dette naturligvis måtte ses i sammenhæng med de almindelige nedrustningsforhandlinger i Genève. Også fra norsk og svensk side blev det tilkendegivet, at spørgsmålet om eventuel oprettelse af atomfri zoner i Europa ikke burde løses, uden at der samtidig skete fremskridt mellem stormagterne med hensyn til den almindelige nedrustning.

Regeringen har ved adskillige lejligheder understreget, at ingen af de nordiske lande har atomvåben, og at ingen af disse lande påtænker at anskaffe sig dem. Det er derfor ikke nødvendigt med en aftale, der bekræfter dette. De politiske forudsætninger for, at man fra dansk side skulle kunne binde sig til en overenskomst om Norden som et permanent atomfrit område, må være, at dette sker som led i almindelige europæiske nedrustningsforhandlinger.

Norden er faktisk et atomfrit område. Om holdbarheden af denne politik, som de nordiske lande hver for sig fører i dette spørgsmål, bør der ikke rejses tvivl.

Om Danmarks stilling til markedsproblemerne må det fremhæves, at det fortsat er regeringens opfattelse, at der ikke i den nærmeste tid kan ventes nogen løsning på markedsproblemerne derved, at Storbritannien og Danmark optages i fællesmarkedet. Og ingen kan i øjeblikket have nogen sikker mening om, hvornår en sådan løsning vil være i sigte. Jeg håber, at det ærede medlem hr. Poul Møller vil få ret i sit ønske om, at løsningen vil komme i de næste fire år.

Regeringens målsætning i markedspolitikken er uændret. Vi vil fortsat arbejde for en sammensmeltning af de to økonomiske grupper, hvori Vesteuropa i dag beklageligvis er opdelt, sådan at Danmarks to hovedmarkeder, Storbritannien og Tyskland, vil kunne forenes under den samme markedsordning.

I modsætning til venstre må regeringen — og, så vidt jeg kan skønne, også andre partier her i salen, bl.a. de konservative — under de nuværende forhold afvise en isoleret dansk tilslutning til fællesmarkedet. Hverken politisk eller økonomisk ville et sådant skridt være i overensstemmelse med danske interesser og synspunkter. På dette punkt står venstre isoleret og uden noget stort følge i den danske befolkning.

Noget helt andet er, at det meget vel kan vise sig, at nye europæiske forhandlinger, når de til sin tid — vi ved ikke hvornår, og det bliver tidligst i en vis afstand fra de britiske efterårsvalg — kommer i stand igen, vil få en anden form og metode end de forhandlinger, der brød sammen i januar i fjor. At ikke alle danske interesser i denne situation falder sammen med alle britiske interesser, anser jeg for en selvfølge.

I denne situation kan det blive nødvendigt for regeringen at søge nye beføjelser hos folketingset. Det glæder mig at vide, at vi i en sådan situation på forhånd har venstres tilsagn herom.

Det aktuelle problem for øjeblikket er, hvorledes Danmark skal klare sig i den mellemliggende periode, inden hovedmålet